

Phần 21

Chương 61

Tur Đồ cũng không nhịn được muốn cảm thán, làm việc có hiệu suất cao như vậy, thật làm cho người ta thoải mái vừa lòng.

Anh an bài tất cả mọi chuyện giỏi như vậy, anh cảm thấy cô dâu của anh cần một cái áo cưới xinh đẹp độc nhất, liền có người của công ty áo cưới tới cửa phục vụ, đo may cho Tur Đồ, báo cho Tur Đồ chỉ cần thanh toán ổn định chờ đợi lúc may xong áo cưới là được.

Anh không hy vọng cô dâu của anh vào ngày kết hôn bởi vì mệt mỏi mà không ngừng kêu khổ, liền an bài tất cả mọi chuyện, Tur Đồ chỉ cần ăn ngon ngủ yên là tốt, nhận được điện thoại của anh thì chỉ cần mang theo hộ khẩu ra cửa là được, không cần cô xếp hàng, đến cục dân chính liền trực tiếp lên lầu điền đơn, chụp hình, ký tên, đóng dấu.

Trong phút chốc nhận giấy kết hôn kia, Tur Đồ nhìn mình trong hình bởi vì tâm tình quá mức phập phồng nên nụ cười cương hết mặt, ngược mắt xem tấm ảnh một chút, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái không chấp nhất với Thời Chung, cảm thấy tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho cô trong lúc bất chợt cảm thấy có chút không chân thật, nhưng loại cảm giác này... Nói thật một ít cũng không tệ.

Vì hôm nay Tur Đồ đi đăng ký kết hôn nên xin nghỉ một ngày, Tầm Tầm lại có tiết, nhưng đứa nhỏ này lại nói muốn tận mắt thấy cảnh tình sử của hai người, nháo không chịu đi học, muốn cùng đi cục dân chính, Tur Đồ cũng không thể cưỡng qua Tầm Tầm, đem Tầm Tầm đến cục dân chính.

Mà khi Tur Đồ cùng Thời Chung cầm giấy hôn thú đi ra, Thư kí Tôn đang cùng với Tầm Tầm ngồi trên ghế dài chờ bên ngoài Tôn Dao không thể đến được, Tầm Tầm lại muốn theo tới, Tur Đồ sợ mình tới chỗ đăng ký sẽ loay hoay không có cách nào chăm sóc Tầm Tầm, liền muốn tìm người đến giúp đỡ coi chừng Tầm Tầm, mà tâm tư của cô căn bản sẽ không nghĩ đến muốn tìm Thịnh Gia Ngôn giúp đỡ, Tầm Tầm ngây thơ vô tội liền chủ đề nghị với Thời Chung: “Gọi chú Gia Ngôn tới giúp một tay được không?”

Ba chân dài muốn nhân cơ hội này hỏi rõ ràng chú Gia Ngôn trong suy nghĩ đứa bé rốt cuộc có địa vị gì, Tầm Tầm suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nghĩ đến nên trả lời như thế nào: “Tôn Dao nói, chú Gia Ngôn là nam tri kỷ của Tur Đồ. Cho nên chú Gia Ngôn chính là... a di của con rồi.”

Tur Đồ còn chưa kịp biểu đạt quan điểm với Tầm Tầm, danh chánh ngôn thuận “Tiến dần từng bước” có sức lực vừa nói đùa vừa nói thật, tuy là nói với Tầm Tầm nhưng kì thực là nói cho Tur Đồ nghe: “Có ông xã rồi, cái nam tri kỷ

kia có phải nên hoàn toàn thôi lui khỏi võ đài rồi không.” Sau đó Thời Chung liền gọi Thư kí Tôn tới đây làm bảo mẫu nửa ngày

Thư kí Tôn cùng Tầm Tầm chung sống cực kỳ dung hòa, không biết đang nói chuyện cười gì, chọc cho Tầm Tầm cười đến che bụng, cười đến khóe mắt cong cong, đang lúc này, ánh mắt Tầm Tầm liếc thấy bóng dáng của Thời Chung, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tầm Tầm lập tức từ bỏ hết tâm tư trên chọc của Thư kí Tôn, vui sướng từ trên ghế dài nhảy xuống, chạy như bay đến bên cạnh Thời Chung: “Làm xong rồi sao?”

Thời Chung vững vàng tiếp được Tầm Tầm, một tay đem Tầm Tầm ôm vào trong ngực, một tay kia giơ lên tờ giấy hôn thú. Tầm Tầm nhận lấy giấy hôn thú liếc mắt nhìn lại một lần, rồi mới hài lòng khép lại giấy hôn thú, rồi dùng giọng điệu người lớn khuyên lơn trẻ nhỏ, thở dài một câu: “Rốt cuộc có thể yên tâm được rồi.”

“...”

Tư Đồ còn tưởng rằng Tầm Tầm lại muốn nói ra cái gì cao lớn lên, không nghĩ nhóc Tầm Tầm lo nghĩ còn mấy thứ như vậy: “Về sau ngày ngày đều có ăn ngon món ăn ăn; còn có khi họp phụ huynh cũng sẽ có ba tham gia; còn có còn có còn nữa, ba chân dài, hôm nay con muốn ăn rau câu trái cây, ba nhất định phải làm cho con!”

Đứa nhỏ này, có phải đang xem thường tài nấu nướng của cô... Tư Đồ bắt đầu dĩ nghĩ.

Thời Chung đồng ý: “Không thành vấn đề.”

Tầm Tầm nghe vậy, trực tiếp dùng hành động thực tế bày tỏ đối với ba chân dài 100% độ hài lòng ôm cổ Thời Chung không buông tay rồi.

Tay trái Thời Chung ôm Tầm Tầm, tay phải dắt Tư Đồ, cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Thư kí Tôn nhìn bóng lưng ông chủ hăng hái, liếc mắt nhìn mình một người cô đơn, điều chỉnh tâm tình một cái, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, Thư kí Tôn nhận điện thoại, nửa buổi nghe xong, càng nghe càng khó nén kích động, cuối cùng mặt tràn đầy hưng phấn, nói một câu: “Tốt.” Sau liền trực tiếp đưa điện thoại cho Thời Chung ngồi ở ghế sau.

“Thời tổng, điện thoại.”

Thời Chung nghe vậy nhận lấy điện thoại, Tầm Tầm vẫn dựa vào trong ngực Thời Chung tự nhiên cũng đem lỗ tai bắt quai tới nghe, Tầm Tầm cũng không nghe được nhiều, đang lúc Tầm Tầm cau mày chuẩn bị sẽ đem lỗ tai tiến tới một chút thì Thời Chung đã cúp điện thoại, hơi xin lỗi đối với Tầm Tầm nói: “Bây giờ ba phải về thành phố B một chuyến, lần sau sẽ làm rau câu trái cây cho con được không?”

“À?” Đây đối với Tầm Tầm mà nói quả thật chính là sấm sét giữa trời quang, Tầm Tầm không nhịn được sợ hãi than một tiếng, đặc biệt tiếc nuối hỏi, “Vội vã trở về làm gì?”

Tư Đồ cơ hồ cùng Tầm Tầm trăm miệng một lời hỏi: “Vội vã trở về làm gì?”

“Hạng mục ký kết thành công, anh phải trở về xử lý một chút.” Thời Chung không hưng phấn như Thư kí Tôn, có chút hơi hợt trả lời Tư Đồ một câu.

Mặc dù sâu trong nội tâm Tư Đồ có một chút muốn giống như Tầm Tầm bây giờ, liều mạng ôm cổ Thời Chung, chết sống không buông tay, quán Thời Chung nói với anh “Chớ đi”, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, dù sao thì công việc vẫn quan trọng, vì vậy Tư Đồ chỉ cười cười: “Anh đi đi, không có chuyện gì.”

Tư Đồ nói xong, thuận tiện đem Tầm Tầm còn trong lòng Thời Chung không chịu xuống kéo ra, Tầm Tầm không cam lòng bĩu môi, trao đổi điều kiện, nói: “Vây lần không chỉ có rau câu trái cây mà còn có đầu cá hoa tiêu!”

Thời Chung một lời đáp ứng luôn, dặn dò tài xế một câu: “Đưa Thời phu nhân về nhà.” Sau đó bảo tài xế dừng xe ven đường, chuẩn bị mang theo Thư kí Tôn xuống xe, đón taxi về thành phố B.

Thời phu nhân...

Cái này danh xưng này từ trong miệng Thời Chung nói ra một cách tự nhiên, nước chảy thành sông, nhưng với Tư Đồ, có chút khó đọc. Cô vẫn còn thất thần, lặng lẽ lặp lại danh xưng làm cho cô cảm thấy ngọt ngào trong lòng thì Thời Chung đã xuống xe, đứng ở bên ngoài cửa xe nói với cô: “Đúng rồi, anh đã kêu người chuyển nhà, ngày mai em đến thành phố B, đem đồ đến đó đi.”

Lời tương tự, Tư Đồ đã nghe anh nói qua, nhưng ngăn ngừa không tới 180 ngày, những lời này lại có ý vị hoàn toàn bất đồng bọn họ cũng không phải là ở chung, mà là cuộc sống tân hôn.....

Có lẽ Thời Chung cũng không ngờ, đến ngày cách ngày hôn lễ dự trừ một tháng, công ty lại đột nhiên bặt rộ.

Ngay cả hôm sau công ty chuyển nhà đem gì đó cho Tư Đồ hầu như đều xong xuôi mọi chuyện, Tư Đồ cũng còn không thấy bóng người của anh.

Tin nhắn lại không, vừa mới bắt đầu còn nói đại khái có thể chạy về nhà ăn cơm, đến cuối cùng lại chỉ có thể đổi giọng nói: “Em ngủ trước đi, có thể nửa đêm anh mới về được.”

Tư Đồ suy nghĩ một chút, nhấn lại: “Em làm đồ ăn khuya cho anh?”

Chờ chờ, Tư Đồ chỉ chờ được một câu: “Anh không cần ăn khuya.”

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: “Đem bà xã đưa tới cho anh là được.”

Tư Đồ khó tránh khỏi có chút như đưa đám, nhưng một giây kế tiếp nhận được tin nhắn bổ sung nói rõ: “Đem bà xã đưa tới cho anh là được.”

Tư Đồ không nhịn được cười ra tiếng.

Lúc này Tầm Tầm đã ngủ, cũng không không quen giường, có thể ngủ ngon như vậy. Nơi đây lại là căn nhà tốt nhất, rất gần với nhà trẻ và phòng khám của Tư Đồ, như vậy mỗi ngày Tầm Tầm có thể ngủ thêm nửa giờ, một cái nguyên nhân khác Tầm Tầm cực kỳ thích nhà mới là Lý Duệ, bạn nhỏ ở chung cư cách vách, Tầm Tầm đã tính toán chiều nay sau khi tan học có thể hẹn con gái nhà người ta cùng về nhà, tối nay tự nhiên muốn ngủ một giấc, ngày mai sẽ có tinh thần, cho tới khi Tư Đồ đột nhiên nghe có người nói chuyện thì sợ hết hồn.

“Thời phu nhân, trẻ như thế còn chưa ngủ à?”

Tư Đồ cả kinh, quay đầu nhìn lại. Là người giúp việc Thời Chung mới mời, đứng ở phòng khách cách đó không xa nhìn cô.

Thật ra thì Thời Chung thật an bài rất tốt, gian phòng Tầm Tầm ở, chính là phòng khách anh đã đổi thành phòng trẻ rục rờ hẳn lên, anh còn đặc biệt mời người giúp việc biết nấu ăn, tất cả cũng vì để thỏa cái miệng tham ăn của Tầm Tầm.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn Tư Đồ chưa thích ứng được chuyện trong nhà có người xa lạ ra vào. Tư Đồ gật đầu với người giúp việc một cái: “Cô ngủ trước đi, tôi còn muốn ra ngoài một chuyến.”

Nói xong liền đứng lên, chuẩn bị trở về phòng thay quần áo để ra cửa. Nhưng bây giờ tâm đã sớm bay đến nơi khác.

Khi Tư Đồ đến bên ngoài tòa nhà công ty Thời Chung đã là một giờ sau rồi, cô ngửa đầu nhìn chỗ cao đèn sáng cửa sổ sát đất một cái. Mặc dù người khác nói chỉ cần đưa bà xã của anh đến là được, nhưng Tư Đồ lại mua một đồng lớn đồ ăn khuya cô lo lắng người khác bị buộc ở lại làm thêm giờ, liền mua mười phần thức ăn khuya.

Tư Đồ xách một đồng lớn đồ ăn thở hổn hển đi vào của chính. Trong hành lang, bảo vệ trực đêm đang ngủ gật, Tư Đồ lần đầu tiên lấy bà chủ thân phận đến đây, trong lòng có chút khẩn trương.

Một đường đi thang máy đến văn phòng, Tư Đồ nghĩ mọi người đang ở phòng họp, liền bắt đầu tìm phòng họp. Thật ra thì phòng họp cũng không khó tìm, men theo tia sáng, Tư Đồ khó khăn lấy một cái tay, gõ cửa.

Rất nhanh có người ra mở cửa phòng họp.

Là Thư kí Tôn.

Thư kí Tôn thấy Tư Đồ, thoáng sừng sốt một chút, sau đó cúi đầu đã nhìn thấy đồ nặng trong tay cô, vội vàng đưa tay giúp cô: "... Sao bà chủ lại đến đây?"

Thư kí Tôn đôi lời nói rất nhanh, ai không thích miệng ngọt? Tư Đồ tự nhiên cũng thích, liền kìm lòng không được cười cười với Thư kí Tôn: "Tôi đến đưa đồ ăn khuya cho mọi người."

Bình thường Thư kí Tôn bị ép cạn sức lực, bà chủ lấy lòng như vậy, nhất thời hốc mắt Thư kí Tôn nóng lên, vội vàng đưa bà chủ mới vào phòng họp, cất giọng nói với mọi người bên trong: "Bà chủ đưa đồ ăn đến cho chúng ta!"

Mọi người trong phòng họp của Thời Chung đều là người trẻ, đang mệt mỏi, vừa nghe có ăn, tinh thần tỉnh táo, rồi rít đứng dậy chạy đến chỗ Thư kí Tôn, bình thường Thư kí Tôn có quan hệ tốt với mọi người, nhưng vẫn thận trọng quan sát Tư Đồ mấy lần, tiến tới bên tai Thư kí Tôn hỏi: "Không phải trước đây anh đánh cuộc với tôi nói ông chủ thích đàn ông sao? Tại sao lại đột nhiên bà chủ lại đến đây?"

Nhất thời Thư kí Tôn bày ra một bộ dáng "Chuyện cũ không nên nhắc lại", đó là chuyện mấy năm trước anh bị ông chủ nghiền ép có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục nên nói lẫy mà thôi. Thư kí Tôn xin lỗi quay đầu lại nhìn Tư Đồ một chút, mặc dù Tư Đồ ở phía sau anh mấy bước, nhưng chững không nghe bọn họ đang nói gì.

Người còn lại, vừa lấy đồ ăn khuya, vừa nháy mắt nhìn nhau, thật ra thì cũng tò mò: ông chủ luôn không liếc mắt nhìn phụ nữ thì có vợ khi nào chứ?

Nhưng lại ngượng ngừng ở trước mặt người ta thảo luận chuyện này, không thể làm gì khác hơn là ăn khuya dưới sự che chở, liền tiếp sử dụng ánh mắt trao đổi. Tư Đồ thỉnh thoảng va chạm ánh mắt bọn họ liếc nhìn cô tìm tòi nghiên cứu, cũng có chút lúng túng, nhìn vòng quanh bốn phía một cái, không phát hiện bóng dáng của Thời Chung, liền càng thêm không ở lại được nữa, đi về phía Thư kí Tôn, hỏi: "Thời Chung đâu?"

Thư kí Tôn nghe vậy, nhất thời không nhịn được vỗ vỗ ót bà chủ mang ăn khuya tới an ủi nhưng mục đích cuối cùng thật ra là tới tìm ông chủ, sao bây giờ anh mới phản ứng được? Vì vậy vội vàng nói: "Vừa rồi Thời tổng đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị, trở về phòng làm việc rồi."

"Hội nghị tạm ngừng?"

Thư kí Tôn hỏi tưởng ông chủ đột nhiên tuyên bố tạm ngừng hội nghị có chút kinh khủng, không có dũng khí đi suy đoán đột nhiên ngưng hội nghị là vì sao, vì vậy chỉ có thể lặng lẽ gật đầu với Tư Đồ một cái.

Tư Đồ cũng không suy nghĩ nhiều, tạm biệt rồi lập tức đi phòng làm việc của Thời Chung tìm anh.

Phút chốc đẩy cửa vào Tư Đồ chỉ có một cảm thụ căn phòng làm việc này rất yên tĩnh, một chút âm thanh cũng không có, đèn phòng ngoài cũng không còn sáng, tất cả ánh sáng đều là từ gian trong trong khe cửa thấu đi ra .

Tư Đồ từ phòng ngoài đi tới gian trong, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Thời Chung bám lấy cái trán, ngồi ở sau bàn công tác, mà máy vi tính trước mặt anh giống như là mở ra, tia sáng màn ảnh trực tiếp đem mặt anh bên cắt hình, rơi trên mặt đất.

Chẳng lẽ ngủ thiếp đi chứ?

Bước chân Tư Đồ của vốn rất nhẹ, thăm hoa văn dưới chân phức chất liệu vừa dày vừa nặng lại đủ hút âm, cô không biến sắc đến gần, không có quấy rầy đến anh.

Tư Đồ đưa tay, đang chuẩn bị vỗ vỗ anh, cũng đang lúc này ánh mắt bất ngờ quét màn ảnh máy vi tính.

Anh mới vừa rồi lại đang nhìn một cái rạng sáng mới ra lò bát quái tin tức?

Tin tức tựa đề hết sức làm rung động: “Nữ ca sĩ bị bạo tính `video, kẻ khả nghi cùng quan viên cấu kết.”

Tư Đồ sững sốt một chút, bởi vì theo ý cô, Thời Chung không giống người sẽ chú ý loại tin tức này. Đang lúc cô trở, Thời Chung nhận thấy có người đi vào, chợt mở mắt.

Tư Đồ chưa kịp nhìn nội dung tin tức, tâm ý tương thông cảm nhận được cái gì, cô từ trên màn hình máy vi tính thu hồi ánh mắt, cùng nhìn tầm mắt của anh, lúc này Tư Đồ cười một tiếng: “Còn tưởng rằng anh ngủ thiếp đi đấy.”

Trong ánh mắt của anh đầy vẻ mệt mỏi, Tư Đồ thấy rõ, những thứ cảm xúc kia từ trong mắt anh chợt lóe qua, ngay sau đó anh cười một tiếng với cô, dịu dàng như thường.

Chương 62

Anh ngồi dậy, Nhậm Tư Đồ vừa lúc có thể nâng mặt anh lên tỉ mỉ nhìn: “Có phải mệt mỏi quá hay không? Anh xem anh kia, mắt cũng thành gấu mèo rồi”.

Thật ra thì Nhậm Tư Đồ nói cũng khoa trương, tinh thần xem ra chỉ có chút mệt mỏi mà thôi, nhưng nghĩ tới cả đêm qua anh không ngủ hăng hái tinh thần làm việc, anh hôm nay đúng là nên rất mệt mỏi.

Thời Chung rất mệt mỏi, nhưng hơi sức vẫn không hề nhỏ, trở tay liền lôi kéo Nhậm Tư Đồ ngồi trên đùi mình, hai cánh tay liền ôm lấy cô, chóp mũi cọ sát ở cổ cô: “Có vợ vẫn thật là tốt.”

Nhậm Tư Đồ bị anh huyền não một chút thì cảm thấy hơi nhột, cô đem đầu anh kéo ra, tránh cho anh chút nữa giống như chó con chạm chạm đụng đụng linh tinh, hất cằm nhìn về phía màn hình máy tính vẫn còn sáng: “Anh ngừng hội nghị vì muốn trốn đến đây xem vụ bê bối này?”

Nét mặt Thời Chung cũng không có sự khác thường nào thuận tay đem màn hình đóng xuống: “Không có gì.” Nói xong liền ôm lấy Nhậm Tư Đồ kéo cô đi ra phía cửa: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh không phải họp nữa à?”

“Em cảm thấy anh sau khi thấy em sẽ cam chịu trở lại phòng họp với những ông già kia sao?”

Lời khen tặng này thật sự quá thỏa mãn rồi, Nhậm Tư Đồ thậm chí đã quên mất còn có một đám ông già đang chờ ông chủ trở lại chủ trì cuộc họp.

Nhắc tới cũng khéo, Thời Chung dắt Nhậm Tư Đồ sai bước thật nhanh ngang qua phòng họp thì cửa lớn vốn đang đóng chặt đột nhiên được người ở bên trong mở ra. Thư ký Tôn trong miệng vẫn còn ngậm một miếng bánh treo trong miệng xuất hiện trước mặt hai người. Thư Ký Tôn bởi vì vẫn quay đầu nhìn vào bên trong phòng họp cho nên không phát hiện ra bọn họ đang đứng ở bên ngoài phòng họp, mà bên trong phòng họp vẫn đang vang vọng tiếng bàn luận, cứ như vậy mà truyền đến tai của Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung

“Thư ký Tôn. Anh mau đi tìm ông chủ, sẽ không sợ quấy rầy đến chuyện tốt của ông chủ cùng bà chủ sao?”

Một người khác lại trêu chọc nói: “Thư ký Tôn là ăn dấm của bà chủ, không thừa dịp hiện tại phá hư, thế nào không phụ lòng của thư ký Tôn một lòng say mê ông chủ?”

Thư ký Tôn cùng không có khách khí trực tiếp nói: “Các vị nha, dù tôi có cả ngàn cái miệng cũng không thể thanh minh nổi, tôi đã nhắc lại một vạn lần rồi, tôi là đàn ông không thể đàn ông hơn. Hơn nữa, nếu như tôi thật sự thích đàn ông, tuyệt đối tôi sẽ không coi trọng ông chủ.”

“Ha ha, thư ký Tôn không coi trọng Tổng giám đốc Thời?”

Thư ký Tôn đặc biệt kiêu ngạo: “Đó không phải là nói nhảm, tôi...”

Thư ký Tôn nói đến chỗ này, đột nhiên mất tiếng, còn người ở trong phòng họp vẫn ung dung chờ thư ký Tôn trả lời, mà lúc này thư ký Tôn đã sớm mặt không còn giọt máu, nhìn chằm chằm Thời Chung đang đứng trước mặt. Thời Chung chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn thư ký Tôn một cái, thái độ rất ba phải nhíu mày, mà thư ký Tôn lúc này hô hấp cũng đã ngừng lại.

Thư ký Tôn thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Tổng giám đốc Thời... Tổng giám đốc Thời. Tôi đang chuẩn bị đi tìm ngài.”

Thư ký Tôn lúc này còn rất thông minh, cố ý cất cao giọng nói, làm cho người trong phòng họp dường như cũng nghe được, trong nháy mắt tất cả âm thanh đều im bật.

Nhân viên của Trung Hâm biết rõ tính tình của ông chủ mình, cho nên không khí lúc này trở nên vô cùng bức bách, nhất là hôm nay lại là thư ký Tôn đối mặt cùng với Thời Chung, nét mặt càng trở nên trắng bệch, tự nhận thấy hôm nay sẽ không có gì tốt đẹp, nhưng khi thư ký Tôn nhắm mắt chờ đợi thì cũng không thấy ông chủ giận dữ.

“Hôm nay tan họp, có chuyện gì sáng mai nói tiếp.”

Thời Chung chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy âm lượng nhẹ đến mức không thể truyền vào trong phòng họp sau khi nói xong, anh liền kéo Nhậm Tư Đồ đi.

Thư ký Tôn nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, cho đến khi bọn họ biến mất ở cửa công ty thì hồn vía mới hoàn toàn trở lại, những người ở trong phòng họp còn không biết rốt cuộc bên ngoài xảy ra chuyện gì, làm sao lại đột nhiên im lặng, một người to gan nhất trong đám nhắm mắt đi tới cửa phòng, nhìn phải nhìn trái, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của ông chủ đâu, chỉ có thể nhìn về phía thư ký Tôn mong chờ sự giải đáp.”

Thư ký Tôn nhún vai: “Đi rồi.”

“Đi???”

Ông chủ phát hiện mình bị nhân viên âm thầm chế nhạo, thế nhưng không hề có bất kỳ bão táp nào, cứ như vậy mà im ắng... rời đi?

Quả nhiên sau khi có vợ, nhà tư bản quả nhiên cũng có thể trở nên có nhân tính...

Thư ký Tôn đang cảm than, đột nhiên trong đầu lại xuất hiện lên một suy nghĩ: ngộ nhỡ ông chủ chỉ giả bộ tỏ ra phong độ trước mặt bà chủ thì sao, hôm sau sẽ tìm bọn họ tính sổ thì làm sao đây? Nghĩ đến đây, thư ký Tôn liền cực kỳ nổi giận: “Đoán chừng ngày mai ngài ấy sẽ tìm tôi để tính sổ.”

Những người đồng nghiệp còn lại thì tỏ ra khá lạc quan, thậm chí còn vỗ vai an ủi của thư ký Tôn: “Chúng ta nên nhìn thoáng hơn, hơn nữa đây còn đang là tân hôn của ngài ấy, mặc dù Tổng giám đốc trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng rất định tâm tình nhất định là rất tốt, yên tâm đi, chúng ta chỉ là ba hoa một chút thôi, ngài ấy cũng sẽ không để ý đâu.”

Thư ký Tôn nhún nhún vai, chỉ hy vọng là thế...

Thật ra thì Nhậm Tư Đồ cũng rất kinh ngạc, Thời Chung bị thuộc hạ chế nhạo như vậy mà không có tức? Lúc lái xe đưa hai người về, Thời Chung cũng

một mực yên lặng nắm lấy tay cô, mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không biết anh đang suy nghĩ cái gì, cô nhìn anh một cái, rốt cuộc không nhìn được mà hỏi: “Anh cùng không phải là muốn tìm thư ký Tôn tính sổ chứ?”

Thời Chung mặc dù còn đang nhắm mắt nhưng cũng không nhìn được cười, anh nắm chặt lấy tay cô, sau đó mới mở mắt ra: “Anh giống như tên tiểu nhân tính toán chi li vậy sao?”

Nhậm Tư Đồ đặc biệt chân thành tha thiết gật đầu một cái.

Thời Chung làm bộ muốn gỡ ót cô một cái, cô mới lập tức đổi lời nói: “Không giống, không có chút nào giống như vậy.”

Thời Chung lúc này mới hài lòng thu tay về, thuận tiện nghiêng người gối đầu lên đùi cô: “Chỉ là hơi mệt mà thôi.”

Nhậm Tư Đồ đem chân khép lại để cho anh gối thoải mái hơn, vừa giúp anh xoa ấn huyết thái dương, vừa hỏi: “Tiền bạc là vô tận, đừng liều mạng như vậy có được không?” Thiên Kết.

Ngón tay mềm mại của cô xoa ấn huyết thái dương, rồi xoa lên mi tâm của Thời Chung, nhưng giọng nói của anh cùng không có nửa đềm nhẹ nhõm: “Vi hạng mục này, anh đem tất cả bất động sản thế chấp cho ngân hàng, cho nên lần này chỉ có thể thành công, không thể thất bại.”

Đây là lần đầu tiên anh nhắc chuyện làm ăn với cô, đáng tiếc nếu như anh muốn giải thích hạng mục này với cô đoán chừng cả đêm cũng không đủ. Nhậm Tư Đồ không hiểu chuyện kinh tế, chỉ hỏi: “Hạng mục đang không thuận lợi?”

“Thuận lợi.” Thời Chung mới nói được một nửa liền thay đổi: “Nhưng chỉ là quá thuận lợi, ngược lại càng làm cho người ta lo lắng.”

“Anh cũng khéo lo lắng thôi.”

Thời Chung cười cười, không nói chuyện nữa. Nhưng thật lâu mới lên tiếng, cũng là thay đổi đề tài: “Tầm Tầm có hài lòng với căn phòng của nó không?”

“Chỉ cần là anh chuẩn bị, nó liền hết sức hài lòng.”

“Vậy còn em?”

“Em?”

Thời Chung gật đầu một cái.

Anh đây là đang hỏi cô có hài lòng với phòng tân hôn của bọn họ hay không? Nhưng phòng tân hôn của bọn họ cũng không có sửa chữa gì, tất cả vẫn như cũ, Nhậm Tư Đồ có chút không hiểu tại sao anh lại hỏi như thế, nhưng anh lại yên lặng ngẩng đầu lên nhìn cô, làm cho Nhậm Tư Đồ liền muốn đổi lòng làm cho anh vui vẻ: “Em đối với gian phòng này... Thật rất hài lòng.”

Thời Chung ửng sốt một chút, nhưng hiển nhiên Thời tiên sinh cùng với Thời phu nhân suy nghĩ đến những chuyện không giống nhau: “Anh là hỏi, em đối với chồng có hài lòng hay không.” Anh cải chính cô.

Nhậm Tư Đồ dùng sức gạt đầu một cái. Lại cảm thấy chỉ gạt đầu thôi không đủ, liền cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

Thời Chung lúc này mới hài lòng nhắm mắt.

“Vợ...”

Trong miệng anh đột nhiên thốt ra lời này, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp phản ứng, muện mắt hai giây mới chột hiểu ra rồi lên tiếng: “Hả?”

“Vợ.” Anh gọi lần nữa.

Nhậm Tư Đồ có chút không hiểu: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Thời Chung cũng cảm thấy hành động này của anh có chút trẻ con liền bật cười: “Đơn giản chỉ muốn gọi em một tiếng vợ, xác nhận chúng ta có phải thật sự đã kết hôn rồi thôi. Dù sao...Hạnh phúc này có chút không thật.”

Nhậm Tư Đồ chọc gẹo anh: “Chờ làm xong hôn lễ, trải qua tuần trăng mật, sinh xong con, con sẽ bắt anh ngày ngày thay tã, mà lúc đó em cũng trở thành bà hoàng, anh sẽ cảm thấy, cái loại hạnh phúc thật chỉ tồn tại trong một tháng.”

“Nói bậy.”

Anh ngồi dậy, kéo cô qua, cắn lấy đôi môi đang nói hươu nói vượn. Trong một khoảng khắc, bên trong xe vang lên tiếng môi lưỡi dây dưa, tài xế cắn bái không cần liếc nhìn vào kính chiếu hậu một cái, cũng biết không nên nhìn, lặng lẽ đem tấm che kéo lên.

Khoảng khắc đó trong đầu Nhậm Tư Đồ chột vang lên một tiếng “Đoàng” tiếp theo là cảnh môi lưỡi dây dưa cùng một chỗ, Thiên Kết-đồ. l. qđđ cô hoàn toàn sẽ không ngờ tới, lời nói đùa của mình đến một lúc nào đó sẽ thành sự thật...

Khoảng thời gian như này vĩnh viễn là ngắn ngủi, trong khi hai người còn đang khóa môi thì xe cũng đã ngừng, Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn bên ngoài cửa xe một cái nhanh như vậy đã về đến nhà rồi sao?

Thời Chung cũng cười cười nắm lấy tay cô, cùng nhau xuống xe. Nhậm Tư Đồ cho rằng anh sẽ nắm tay cô đi thẳng lên cửa nhà, nhưng bước chân của anh lúc này lại dừng ở cửa xe Thời Chung liếc nhìn cô một cái, trong mắt tràn đầy tình cảm không thể nói nên lời, anh cứ như vậy mà nhìn cô, sau đó bế cô lên.

Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, vội vàng ôm lấy cổ anh. Anh cười: “Vợ chồng mới cưới không phải là như vậy sao? Lúc đầu phải ôm cô dâu đi vào cửa.”

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút: “Không phải đến hôn lễ mới cần làm như vậy sao?”

Thời Chung không thêm đề ý: “Vậy coi như bây giờ chúng ta diễn tập trước đi.”

Dứt lời anh không nói thêm gì nữa mà ôm cô hướng vào chung cư.

Người bảo vệ chung cư đang nhìn chăm chăm hai người, Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết rũ cổ, đem đầu của mình vùi vào vai anh, dù sao người khác cũng không thấy mặt của cô, như vậy việc mắt mặt này cũng chỉ mình Thời tiên sinh gánh vác, không liên quan đến cô...

Nhưng không ngờ người đàn ông này lại trực tiếp ôm cô đứng trước mặt bảo vệ: “Đây là vợ tôi.”

Người bảo vệ đoán chừng cũng bị hù dọa rồi, anh ta nhìn về mặt của Thời Chung rồi lại nhìn sang cảnh Nhậm Tư Đồ đang chui rúc trên vai anh còn có gia đình nào sẽ ôm vợ của mình đi khắp nơi giới thiệu cả với những người nhân viên bình thường không?

Nhậm Tư Đồ trờ lúng túng ngẩng đầu lên cười với người bảo vệ thì còn có thể làm gì nữa sao?

Kết quả là Nhậm Tư Đồ cùng với người bảo vệ nhìn nhau cười khan rồi gật đầu, coi như làm quen. Thời Chung cũng không dừng lại nữa, trực tiếp ôm Nhậm Tư Đồ đi về phía thang máy.

Nhậm Tư Đồ có thể cảm nhận được ánh mắt hoảng sợ của người bảo vệ kia vẫn theo sau lưng bọn họ, cô không nhìn được mà đập lên bả vai anh một cái: “Anh rảnh rồi đi nói chuyện này cùng với nhân viên bảo vệ sao?”

“Đương nhiên là phải thông báo cho bên ngoài biết em đã là hoa có chủ.” Thời Chung không thèm để ý, dáng vẻ cô cùng tự nhiên: “Em không biết phải không? Trước kia mỗi lần em tới đây người bảo vệ đó luôn nhìn em chăm chăm.”

“Anh có cần hẹp hòi như vậy không?” Nhậm Tư Đồ quở trách anh, mặc dù nét mặt của cô lúc này là dở khóc dở cười, nhưng kỳ thật trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Thời Chung cũng không quản cô chê anh không rộng lượng mà vẫn trước sau như một nói: “Anh trước giờ đều hẹp hòi như vậy.” Đồng thời anh cũng nhún nhún vai: “Dĩ nhiên, trừ chuyện đó ra còn có nguyên nhân do đ☆L☆qđ khác, cũng bởi vì đây là chuyện hạnh phúc nhất từ trước tới nay của anh, không chia sẻ ra ngoài, anh cảm thấy không thoải mái.”

“Kết hôn với em thật sự tốt như vậy?”

“Tuyệt vời không thể tả.”

“Vây...”

Nhậm Tư Đồ đang muốn nói tiếp thì đúng lúc này có một giọng nói cắt ngang

“Hai người có cần buồn nôn như vậy không?”

Nhậm Tư Đồ sững sốt, nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Chỉ thấy Tôn Dao đang nhàn nhã ngồi trên ghế salon ngoài sảnh đợi thang máy đang nhìn Nhậm Tư Đồ cùng với Thời Chung.

Một lúc lâu sau Nhậm Tư Đồ mới kịp phản ứng, cô hoàn toàn không nghĩ đến Tôn Dao sẽ xuất hiện ở đây, cuối cùng chỉ có thể không hiểu hỏi cô ấy: “Cậu... Không phải trở về trường quay rồi sao?”

Hiển nhiên lúc này Thời Chung cũng nhìn Tôn Dao với ánh mắt không vui vẻ, cùng với một câu hỏi như vậy. Không ở trường quay, mà chạy đến đây làm khách không mời làm gì?

Tôn Dao cũng không quan tâm đến khuôn mặt lạnh lùng của Thời Chung, trên tay cô xách một đôi giày cao gót, đôi chân trần đứng dậy từ ghế salon, đi về phía Nhậm Tư Đồ : “Tớ phải trốn ở đây hai ngày.”

Nhậm Tư Đồ ngược mắt nhìn Thời Chung ý bảo anh đặt cô xuống. Nhậm Tư Đồ mạnh mẽ nhảy từ trong lòng anh xuống, quét mắt nhìn Tôn Dao một vòng: “Cậu sao vậy?”

Nhậm Tư Đồ thật vất vả mới đem Thời tiên sinh hẹp hòi sang thư phòng, để cùng với Tôn Dao vào phòng ngủ.

Đây là bí mật không thể để người thứ ba nghe được, Nhậm Tư Đồ đoán được rằng nó rất nghiêm trọng, chỉ là khi Tôn Dao nói ra thì Nhậm Tư Đồ mới phát hiện, so với cô suy đoán trước đó thì nó còn nghiêm trọng hơn nhiều

“Tớ có thai rồi.”

Nhậm Tư Đồ im lặng ước chừng năm phút, cuối cùng cũng tìm về được giọng nói của mình nhưng cũng chỉ có thể hỏi một câu: “Của Từ Kính sao?”

Tôn Dao gật đầu một cái.

“Cho nên cậu mới... trở về tìm mình?”

Tôn Dao lắc đầu một cái: “Chuyện mang thai này thật ra cũng không có nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng là, chuyện này đã bị Từ Kính biết.”

Lời này thật sự làm cho Nhậm Tư Đồ không nói gì được.

Gương mặt Tôn Dao phiền não, giống như van xin Nhậm Tư Đồ: “Tớ muốn uống chút rượu.”

Nhậm Tư Đồ níu cô ấy lại: “Cậu điên rồi sao? Mang thai sao có thể uống rượu?”

Tôn Dao suy nghĩ một lát liền thôi, không có nhắc tới rượu nữa chỉ một mực than thở: “Đều tại tớ, dùng que thử thai cũng Thiên Kết không giấu kỹ, lại bị người giúp việc biết được... mà tớ làm sao biết được chuyện này lại truyền tới tai họ Từ kia?”

Tôn Dao càng nói càng tức giận và phẫn nộ, chỉ chút nữa thôi là không kiềm chế được tâm tình, Nhậm Tư Đồ vội vàng nắm lấy bả vai cô đè xuống, để cho cô ngồi yên trên ghế sofa.

“Sau đó thì sao?” Nhậm Tư Đồ cố gắng bình tĩnh dẫn dắt vấn đề.

“Lấy cá tính của anh ta, sau đó có thể làm gì? Còn không phải là trực tiếp chạy tới phim trường, hỏi xem kết quả thử thai của tớ là gì, nhưng tớ không nói cho anh ta nghe, anh ta còn kéo tớ đi đến bệnh viện, chẳng qua tớ thừa dịp sơ hở mà trốn thoát.”

Tôn Dao nói đến khúc này thì rất hả hê, dù sao có thể từ chỗ của Từ Kính chạy thoát, cũng coi như là một công trạng lớn, nhưng chỉ chốc lát tâm trạng vui vẻ đó đã biến mất: “Mà tớ vừa về đến nhà đã phát hiện anh ta cho người bao vây nhà. Lúc chạy trốn tớ cũng làm mất ví tiền cùng với điện thoại, ngay cả tiền đi taxi cũng không có, chỉ có thể mang giày cao gót đi tới đây, cái chân cũng sắp gãy ra rồi.”

Đây đúng là chuyện Từ Kính có thể làm ra, Tôn Dao lại nói: “Thật may anh ta không biết cậu đã kết hôn, còn dọn nhà, chỗ này so với khách sạn cũng an toàn hơn, cho nên cậu phải chứa chấp mình.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu một cái, sau đó muốn đứng dậy giúp cô ấy chuẩn bị đồ: “Tớ chuẩn bị đồ cho cậu đi rửa mặt, cậu cũng tắm đi, lấy áo ngủ tớ mà mặc. Trên lầu cũng có một phòng khách, tối nay cứ ngủ một giấc cho ngon, sau khi ngủ dậy chúng ta sẽ tính tiếp.”

Trên mặt Tôn Dao lúc này cũng đã biểu hiện rõ vẻ ‘Không cần tính nữa, trong lòng tớ đã có quyết định’, nói như chém đinh chặt sắt với Nhậm Tư Đồ: “Tớ muốn bỏ đứa bé này.”

Nhậm Tư Đồ bị giọng nói kiên định của Tôn Dao làm cho kinh ngạc, cô quay đầu lại hỏi: “Cậu chắc chắn chứ?”

Năm đó Tôn Dao cũng trốn từ trên bàn mổ xuống mới giữ được Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ lần này nghe thấy vậy giống như cô ấy đang đùa giỡn nhắc lại chuyện cũ, nhưng thời điểm đó Tôn Dao vừa cười, vừa khóc, bộ dạng đó cho đến nay vẫn còn in sâu trong đầu Nhậm Tư Đồ, muốn xua đi cũng không được.

“Ngày đó, tớ biết rõ tớ không thể giữ lại Tầm Tầm, cho nên mẹ tớ đã giúp tớ tìm một bệnh viện tốt, muốn dẫn tớ tới đó làm phẫu thuật, tớ cũng muốn đi liền, nhưng khi lên bàn mổ thì lại cảm thấy sợ, những thứ lạnh lẽo kia đưa vào trong thân thể, thật sự rất kinh khủng, chờ đến khi tớ kịp phản ứng thì liền bỏ chạy. Nhưng tớ thật ra rất xác định, tớ chỉ bởi vì sợ mà mới trốn, căn bản không phải

bởi vì tớ yêu đứa bé này, không chỉ có không yêu, mà tớ còn rất hận nó. Nhưng Nhậm Tư Đồ, giống như cậu nói, tình cảm con người có chỗ kỳ quái, sau khi đứa bé được sinh ra tớ sẽ để mẹ mang nó đi, cũng không bao lâu thì liền hối hận, tớ phải đi tìm hết năm mươi cô nhi viện, nhưng cũng không tìm được, rõ ràng tớ rất hận nó, nhưng khi không tìm được thì lại cảm thấy đã mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời. Nhậm Tư Đồ, cậu nói cho tớ biết đây là như thế nào?”

Đáp án thật ra rất đơn giản

Tình thương của mẹ.

Nếu như không phải tình thương của mẹ thì Tôn Dao tìm được Tầm Tầm, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không thể nhận đứa bé này, chỉ có thể khóc lóc cầu xin Nhậm Tư Đồ giúp đỡ.

Thời điểm Tôn Dao tìm được Tầm Tầm, thì đã có một đôi vợ chồng có hoàn cảnh vô cùng tốt nhận nuôi thằng bé, nếu như không phải bởi vì tình thương của mẹ, Tôn Dao cũng sẽ không ở trong phòng làm việc ở cô nhi viện quỳ gối trước đôi vợ chồng kia, dập đầu đến trầy chán, cuối cùng đôi vợ chồng kia cũng mềm lòng.

Sau này Nhậm Tư Đồ từ trong miệng của Tầm Tầm mới biết được, thật ra ngày đó Tầm Tầm ở bên ngoài đã nghe được tiếng Tôn Dao khóc, chỉ là lúc ấy Nhậm Tư Đồ cũng đang ở trong phòng cho nên thằng nhóc mới cho là Nhậm Tư Đồ, mới có thể thể phỏng đoán mẹ ruột của mình là Nhậm Tư Đồ.

Cho tới hôm nay khi Tôn Dao quyết định không cần đứa bé này nữa, Nhậm Tư Đồ cũng không cảm thấy quá tin tưởng. di»ễn♥đàn♥l«ê♥quý♥đ»ôn.

Tôn Dao không ý thức được điểm này, vẫn cứ cố gắng nghiêng lợi làm bằm: “Vấn đề hiện tại là tớ phải làm sao mới có thể trốn tránh được họ Từ kia để đi làm phẫu thuật.”

Chương 63

Thật ra Nhậm Tư Đồ biết tình cảm của Tôn Dao với Từ Kính Nam là thế nào không thể yêu, mà cũng không thể hận. Đứa bé này tới, có lẽ không phải là một tai nạn, mà là một cơ hội. Dù sao hành hạ lẫn nhau nhiều năm như vậy cũng đủ rồi... Nhậm Tư Đồ không nhịn được thở dài, cắt ngang mấy câu lảm bảm của Tôn Dao: “Nó dù sao cũng chỉ là một sinh mệnh bé bỏng, cậu chấp nhận thật ư?”

Tôn Dao nghe vậy, mặt hơi ngẩn ra.

Thấy vẻ mặt cô nàng như thế, Nhậm Tư Đồ cũng yên tâm, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không ép hỏi nữa mà sửa lời, nói: “Cậu ngủ một giấc trước đi, có chuyện gì ngày mai tỉnh dậy rồi nói tiếp.”

Chờ đến khi Nhậm Tư Đồ sắp xếp cho Tôn Dao vào phòng dành cho khách xong thì Thời tiên sinh đã ở phòng ngủ chính chờ cô rồi.

Tân hôn yên nhĩ¹, trong nhà đột nhiên lại có thêm một người ở nhờ, chắc hẳn anh chẳng vui về gì, Nhậm Tư Đồ nhìn anh quay lưng với mình, đang ở trong phòng để quần áo tìm đồ, cô nhẹ nhàng bước lên, ôm lấy anh từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Em đã đồng ý để Tôn Dao ở đây mấy ngày, anh không để ý chứ?”

Lời đã nói đến mức này, anh làm sao có thể nói ra hai chữ “Để ý”? Thời Chung cúi đầu nhìn cánh tay đang ôm bụng hắn, nhin không được cười một tiếng, quay đầu nhìn cô thì lại cố ý nghiêm mặt: “Để ý. Cực kỳ để ý.”

Nhậm Tư Đồ đúng là không ngờ anh sẽ nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói tiếp thế nào, “Vậy...”

“Vậy...” Thời Chung tiếp lời: “Thời phu nhân có phải nên dùng chút hành động thực tế để bày tỏ áy náy không?”

Nhậm Tư Đồ không lên tiếng, chỉ nghi ngờ quan sát quan sát anh, yên lặng theo dõi sự biến hóa.

Anh vẫn cứ như vậy, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, anh vừa nhìn cô, vừa thò tay vào trong tủ quần áo lục lọi cái gì đó, rất nhanh đã dùng đầu ngón tay gior một cái áo ngủ mỏng không thể mỏng hơn nữa lên, hươ hươ trước mặt cô.

Nhậm Tư Đồ cau mày nhìn cái áo trong suốt trong tay anh: “Đây là cái gì?”

“Áo ngủ.”

“Cho em?”

“Đúng vậy.”

Nhậm Tư Đồ đành phải nhận lấy chiếc áo ngủ đó, so so trên người. Cổ áo có lăm mới che được lồng ngực, vạt áo thì chỉ che được bắp đùi, áo ngủ gì chứ? Đây rõ ràng là áo lót tình thú.

“Anh chuẩn bị từ lúc nào?” So với việc anh có thật lòng muốn cô mặc cái này không thì cô lại tò mò với vấn đề mình vừa hỏi hơn.

“Sau lần họp lớp ở lễ mừng năm mới không lâu.” Hình như Thời Chung nhớ rất rõ chuyện này, không chút suy nghĩ thốt ra: “Không phải lần đó anh kéo hư nội y của em à? Anh đi dạo trong tiệm áo lót một lúc, phát hiện cái này liền mua lại, cảm thấy nhất định sẽ có cơ hội cho em mặc nó.”

Lần họp lớp đó... Không phải rất lâu rồi hả? Không ngờ anh giấu đến tận bây giờ mới lấy ra.

Nhậm Tư Đồ im lặng nhìn anh, anh không để ý, tay trái nhẹ nhàng cầm áo ngủ, tay phải nắm tay của cô kéo cô ra khỏi phòng để quần áo, vừa đi còn vừa nói như thật: “Tắm uyên ương cộng thêm bộ đồ ngủ này. Điều kiện của anh không hà khắc chứ?”

Nhậm Tư Đồ cứ như vậy nhắm mắt đi theo anh đến phòng tắm, nhưng trước khi anh dẫn cô vào phòng tắm “Làm xằng làm bậy” thì cô cảm thấy mình phải biết rõ một chuyện, vì vậy vội vàng kéo tay anh lại: “Chẳng lẽ Tôn Dao ở đây bao nhiêu ngày thì chúng ta phải chơi bấy nhiêu ngày ‘tắm uyên ương và áo ngủ’ hả?”

Khoé miệng Thời Chung giật giật, giống như là không nhịn được muốn bật cười, nhưng anh đã kìm lại, cố ý làm ra bộ dạng bưng bình: “Tại sao anh lại không nghĩ đến nhỉ? Ý kiến hay, cứ làm như vậy đi.”

Không đợi Nhậm Tư Đồ phản đối, anh đã ôm ngang lấy cô, vác vào phòng tắm, thuận tiện dùng chân đóng cửa lại.

Nhưng rõ ràng là Nhậm Tư Đồ đã quá lo lắng, Tôn Dao ở đây buồn bực không vui một tuần lễ, Thời tiên sinh lại tha không “hành hạ” Thời phu nhân một tuần lễ anh loay hoay đến trời đất u ám cả một tuần, Nhậm Tư Đồ trong bảy ngày thì có năm ngày không thấy bóng anh, còn dư lại hai ngày, lại còn là buổi sáng cô chuẩn bị đưa Tầm Tầm đến trường mới gặp anh vừa tăng ca về.

Nhậm Tư Đồ cực kỳ đau lòng: “Anh ngủ một giấc rồi hãy đi làm, ngủ vài tiếng cũng được.”

Tầm Tầm thấy bộ dạng mệt mỏi của Thời Chung liền gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, ba, ba không sợ bị biến thành mắt gấu mèo 0.0 sao?”

Thời Chung lại chỉ cười vỗ đầu Tầm Tầm: “Không sao đâu, yên tâm đi, ba đi tắm thay quần áo rồi lại đi.”

Nhậm Tư Đồ không thể khuyên anh nghỉ ngơi, chỉ có thể tự lừa mình dối người an ủi bản thân: xem ra hạng mục của công ty đang đến hồi gấp rút, dù anh có mệt một chút nhưng trong lòng sẽ rất thỏa mãn.

Về phần hôn lễ, Thời Chung đã giao toàn bộ cho công ty Hôn Khánh xử lý, cũng coi như là giúp anh tiết kiệm không ít thời gian. Sau khi thấy anh tăng ca chừng một tuần, đêm nào Nhậm Tư Đồ cũng nấu một nồi canh, hoặc là để buổi tối đưa đến công ty anh, hoặc là ninh trong nồi, sáng hôm sau anh về nhà tắm rửa thay quần áo có thể uống

Anh không có thời gian nghỉ ngơi, uống nhiều canh một chút cũng tốt.

Chỉ có điều công việc của Nhậm Tư Đồ không tính là rảnh rỗi, mà một nồi súp lại phải nấu rất lâu, có một lần, cô gọi điện thỉnh giáo Thịnh Gia Ngôn cách nấu canh cá, khi chuẩn bị cho đồ vào nồi ninh thì cô lại gục xuống bàn ăn ngủ mất, vô tri vô giác ngủ thẳng đến trời sáng. Khi mở mắt ra thì đã là sáng sớm, cô sợ đến nỗi bật dậy khỏi giường

Cô vốn định ninh canh trong nồi để sáng hôm sau Thời Chung về thay quần áo sẽ uống, không ngờ lại ngủ quên mất. Còn canh của cô

Nhậm Tư Đồ lập tức xuống giường, đi dép rồi chạy thẳng tới phòng bếp.

Không ngờ cô vừa xông vào thì đã thấy Thời Chung ngồi đó uống canh rồi.

Thời Chung cũng không nghĩ đến sẽ nhìn thấy vợ mình mê man, vội vã chạy đến như vậy, liền hơi kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó mỉm cười: “Tỉnh rồi à?”

“Canh này...” Nhậm Tư Đồ nhìn canh trong bát của anh, bên mũi còn thoang thoang mùi thơm của nó.

Thời Chung đặt bát và thìa xuống: “Tài nấu nướng của bà xã tiến bộ thân tốc, nồi canh này ngon hơn trước rất nhiều.”

Nhưng vấn đề là...

Nồi canh này không phải là cô làm...

Hay là cô ngủ đến hồ đồ mất rồi? Chẳng lẽ cô đã ninh xong canh rồi mới mơ màng đi ngủ hay sao?

Nhậm Tư Đồ cứ như vậy nhìn anh uống canh, nhìn đến tận khi Thời Chung buông bát xuống. Lờ lững viết tắt cả trên mặt anh: “Đợi đến khi anh hết bận, đến tuần trăng mật của chúng ta, anh nhất định sẽ một tác cũng không rời em.”

Nói xong còn chủ động nghiêng người qua, làm mẫu động tác “Một tác cũng không rời”

Nhậm Tư Đồ bị anh ôm chặt vào ngực, thật ra cô cũng đã thích ứng với cách ôm của anh rồi. Cô vừa điều chỉnh hô hấp, vừa mặc cho anh hôn lên cổ, lên cằm mình, rất nhanh anh liền khóa môi cô lại, chậm chậm hôn sâu. Nhậm Tư Đồ vội vàng che miệng, âm thanh xuyên qua khe hở truyền tới: “Em còn chưa đánh răng.”

Thời Chung cười một tiếng, lưu luyến nhìn cô, nhịn dục vọng sắp bị trêu chọc xuống, buông cô ra: “Cũng may là em cản anh, nếu không dừng lại thì anh sẽ không muốn đi nữa đâu.”

“...”

Anh vừa nói thế, Nhậm Tư Đồ lại có chút hối hận vì đã cản anh lại nếu không anh đã có thể ở bên cô thêm một lát.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể áp chế tâm tư của bản thân, giả bộ rộng lượng: “Mau đi tắm đi, sáng nay anh còn phải đi làm nữa mà?”

Thời Chung hôn lên chóp mũi cô một cái: “Tối nay anh sẽ tranh thủ về sớm để ăn cơm với em.” Nói xong liền đứng dậy, bước nhanh tới phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng vội vã của anh, Nhậm Tư Đồ nhất thời nổi lên cảm giác của một oán phụ trong cung.

Khi Nhậm Tư Đồ vẫn còn tồn tại cảm xúc khó hiểu, chẳng biết Tôn Dao đã lặng lẽ chạy khỏi phòng dành cho khách từ lúc nào, đi đến chỗ vai cô: “Ngán người cái gì đấy?”

Nhậm Tư Đồ hoảng sợ suýt chút đụng rơi cái bát trên bàn. Hoàn hồn nhìn thấy Tôn Dao, cô mới bình tĩnh lại. Tôn Dao vòng qua cô, đi thẳng vào phòng bếp, đến trước nồi canh, cầm cái thìa lớn khuấy khuấy, lại cúi đầu hít hà, vẻ mặt thèm ăn: “Thơm thật, đáng tiếc bây giờ mình không thể uống loạn được.”

“Nồi canh này là cậu nấu giúp mình hả?”

Tôn Dao lắc đầu, vẫn lưu luyến dùng cái muỗng khuấy khuấy, cũng không quay đầu nói với Nhậm Tư Đồ: “Mình làm gì có bản lĩnh này? Là Thịnh Gia Ngôn nấu.”

“Cậu nói cái gì???”

Lúc này Tôn Dao mới để cái muỗng xuống, thông thả đi tới trước mặt cô: “Nửa đêm mình không ngủ được nên đến phòng cậu tìm cậu định tâm sự, kết quả cậu không ở đó, điện thoại của cậu lại cứ kêu liên hồi, mình thấy là số của Thịnh Gia Ngôn liền nhận thay cậu. Anh ta nói có thể cậu ở phòng bếp, đúng là cậu đang ở đó thật nhưng đã ngủ mất rồi, mình liền nói lại với anh ta, mình vốn định gọi cậu dậy nhưng Thịnh Gia Ngôn không cho. Mình cũng không ngờ cuối cùng anh ta lại ninh một nồi canh đưa tới...”

“... Sau đó thì sao?” Giọng nói của Nhậm Tư Đồ không khỏi căng thẳng.

“Sau đó?” Tôn Dao lại cảm thấy chuyện này không có gì đáng ngạc nhiên, “Sau đó anh ta đưa cậu về phòng rồi rời khỏi.”

Hôm nay là một ngày rất bình thường, Thời Chung tắm rửa sạch sẽ xong là vội về công ty; Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đi học, rồi sau đó đến phòng bệnh; Tôn Dao thì vẫn ần núp tại nhà Thời Chung, điện thoại di động tắt máy, người đại diện hay trợ lý gọi tới đều nhất định không nghe.

Nhậm Tư Đồ muốn liên lạc với cô nàng thì cứ gọi thẳng vào điện thoại bàn nhà Thời Chung là được. Mới hơn bốn giờ, vẫn đang là giờ làm việc của Nhậm Tư Đồ, chuông điện thoại liền vang lên, dù sao vẫn đang là giờ làm việc, Tôn Dao đương nhiên không cho là Nhậm Tư Đồ gọi, nhưng khi bảo dì giúp việc nghe điện, không nói đến hai câu liền giao ống nghe cho vào tay Tôn Dao đang xem phim Hàn: “Tôn tiểu thư, tìm cô này.”

Tôn Dao nhận lấy, “Uy” một tiếng, không ngờ lại đúng là Nhậm Tư Đồ: “Hôm nay Thời Chung sẽ về nhà ăn cơm tối, mình đi siêu thị mua ít thức ăn. Cậu đi đón Tầm Tầm giúp mình nhé?”

“Hôm nay cậu tự mình xuống bếp?” Tôn Dao rất kinh ngạc, thứ nhất là bởi vì người mua thức ăn nấu cơm đều là dì giúp việc; thứ hai... Tài nấu nướng của

Nhậm Tư Đồ rất tệ, cô nàng lấy đầu ra tự tin để nấu cơm tối cho cô, Tầm Tầm và Thời Chung thế?

Nhậm Tư Đồ lại không nghĩ đến vấn đề này, chỉ nói: “Minh cúp trước, cậu nhớ đi đón Tầm Tầm đúng giờ đấy.”

Mặc dù có ý kiến với tài nấu nướng của Nhậm Tư Đồ, nhưng Tôn Dao vẫn đúng giờ ra khỏi cửa đi đón Tầm Tầm tan học.

Chỉ có điều Tôn Dao vạn lần không ngờ rằng, cô vừa ra ngoài, đang chuẩn bị đến ven đường đón taxi thì có một chiếc RR dừng trước mặt.

Tôn Dao theo bản năng cau mày, lui một bước.

Cửa xe chậm rãi mở ra, người bước xuống xe lại là... Tầm Tầm.

Tầm Tầm vừa xuống xe đã nhìn thấy Tôn Dao, vui mừng chạy lên phía trước: “Tôn Dao!”

Tôn Dao tiếp được Tầm Tầm nhưng cánh tay cứng ngắc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc xe cô không thể quen thuộc hơn kia.

Dưới ánh mắt chăm chú của cô, Từ Kính Nam chóng gậy, thong thả ung dung bước xuống xe

Hai đầu nhìn nhau, nét mặt Từ Kính Nam rất lạnh: “Tôi đã nói rồi, em không trốn được đâu.”

Khi Thời Chung đi thị sát công trường trở lại thì đã sắp đến giờ tan tầm

Cả đám nhân viên thấy ông chủ chạy từ công trường về công ty, ngay lập tức đánh hơi được tín hiệu làm thêm giờ nguy hiểm.

Chỉ là không ngờ, Thời Chung chỉ về công ty lấy tài liệu thôi, lấy xong thì đi, thuận tiện dặn dò thư kí Tôn một câu: “Thông báo đi, hôm nay không tăng ca.”

Cả đám nhân viên của Trung Hâm hết sức kinh ngạc. Hôm nay ông chủ nói là để mọi người tan sở đúng giờ? Dĩ nhiên, không ai ngờ nguyên nhân khiến ông chủ đột nhiên mở lòng từ bi lại là

“Hôm nay tôi phải về nhà ăn cơm tối.”

Hình tượng bà chủ trong lòng thư kí Tôn ngay lập tức tăng lên một bậc.

Thời Chung nóng lòng trở về, bỏ qua thư kí Tôn, chạy thẳng từ phòng làm việc ra thang máy, chỉ chờ có mấy phút mà anh xem đồng hồ tới mấy lần.

Thang máy trước mặt anh còn chưa tới, thang máy bên cạnh đã “Đình” một tiếng mở ra, ngay sau đó, một nhóm bốn người mặc đồng phục của Viện Kiểm Sát nghiêm túc bước ra ngoài.

Đoàn người đang chuẩn bị đi vào cửa chính của Trung Tâm thì đụng phải Thời Chung, nhíu mày nhìn anh.

Ngay sau đó, người cầm đầu đi tới trước mặt anh: “Thời Chung tiên sinh phải không?”

Thời Chung không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn đối phương. Họ lấy ra một tờ chứng nhận, nói: “Chúng tôi là người của Viện Kiểm Sát, anh bị tình nghi là người hối lộ, uy hiếp đe dọa trong nhiều hạng mục, mời anh theo chúng tôi một chuyến.”

Chú thích:

1. Tân hôn yến nhĩ: Vốn để chỉ người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ oán trách chồng lại lấy vợ mới cùng nhau vui vẻ, sau lại dùng làm từ chúc mừng tân hôn, hình dung thời gian tân hôn vui vẻ (theo baike.baidu.com).